

трепери съ цѣлото си огромно тѣло и едно очудено рѣмжение се изтрѣгна изъ гърдитѣ му.

— Та той е страхливецъ! — прѣзрително каза князътъ.

— Подчини се! — извика водачътъ уплашено. — Самъ Алказаръ заговори съ тебе . . . Е, отъ що се боишъ? Това е робъ — осжденъ отъ княза!

Но Голиятъ не се помръдна отъ мѣстото си.

Князътъ почна да се сърди.

— Чувашъ ли! — каза той, като удряше съ ржка по златния тронъ. — Ти си длъженъ да ми се покоришъ, иначе самъ ще загинешъ!

Но Голиятъ стоеше неподвижно подъ погледитѣ на хилядната тѣлпа, която съ любопитство чакаше да види, какво ще стане.

Слонътъ не обръщаше внимание на тази жестока тѣлпа . . . Съ кроткитѣ си сини очи той гледаше печалната редица осждени на смъртъ нещастници, които стояха около него съсъ своитѣ роднини, и гледаше тѣй съжалително, като че искаше да имъ каже:

— Утѣшете се, азъ нѣма да ви убия!

А когато лицата на осжденитѣ попросвѣтнаха, той се наведе и нито веднѣжъ вече не погледна къмъ водача, който продължаваше да го убѣждава, да се покори.

— Е, милий мой! — казваше му водачътъ. — Сине мой, братко мой, слънце мое ясно, покори се! Хайде, драги мой, изпълни това, което желае повелительтъ, иначе и мене ще убиятъ! При тѣзи думи водачътъ прѣгръщаше хобота му, милваше го по шията, но Голиятъ, колкото и да обичаше милувкитѣ, сега стоеше неподвиженъ. Само огромното му тѣло силно треперѣше.

— Ааа . . . злодей, ти не слушашъ! — извика водачътъ извѣнъ себе си отъ гнѣвъ и дръпна копието отъ единъ войникъ, който стоеше близу до него. — Азъ ще те накарамъ да изпълнишъ всичко!

И той тѣй немилостиво мушкаше Голията задъ ухото, че го нарани до кръвъ и викаше:

— Ето за тебе, безсвѣстнико! . . . И баща ти е безсвѣстенъ, и майка ти е безсвѣстна! И братята